

TŐZSÉR ÁRPÁD

Fejünk körül tompa derengés

AVAGY AZ IMMÁR TOLÓKOC SIS KÖLTŐ
MÉG EGYSZER AZ ÖREGSÉGRŐL

Kész talány, barátaim, hogy mi (értsd: izgága poéta fajunk néhányja)
hogyan élhettük túl a „gyilkos huszadik századot”
s éltük meg immár az öregkor fosztóképzős etapját is
(lásd: fogatlan, mosolytalan, tökéletlen,
és még vagy száz -etlen, -atlan).
Egymással is csak a telefon hallótülkén át értekezve,
napjában próbáljuk kibogozni e csomót.

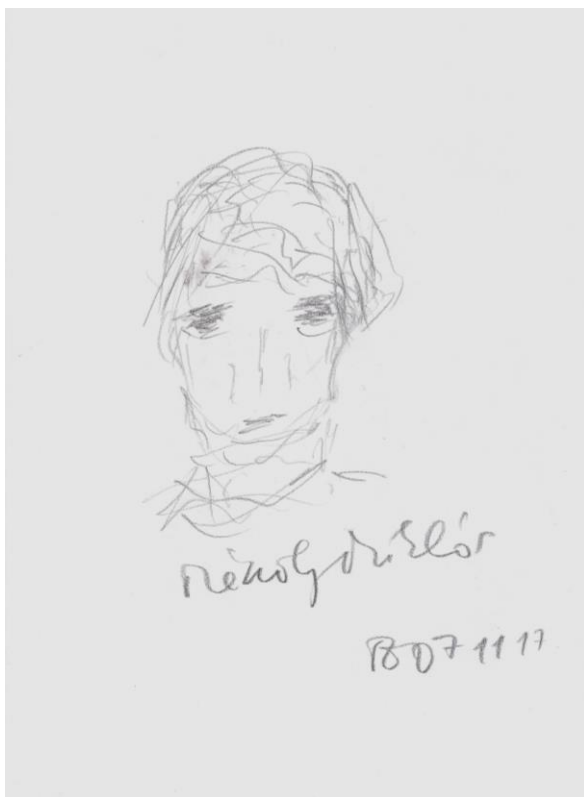
Mit kezdünk magunkkal, mikor az evolúció öregségnek nevezett
bizonytalansági tényezőjével a nálunk sokkal okosabbak se tudnak
mit kezdeni: mi bizonyítja egy nemzedéki civilizáció egykori létét,
ha egyetlen műemlékszámba menő rom sem maradt utána?

Ki és mi célból találta ki nemzedékünket, mint ahogy *anno*
a Bíborbanszületett író-császár és Szilveszter pápa a
kora középkor három századát kieszelte?
S mit kezdünk az utánunk csörtető mohó nemzedékekkel,
akik a Fény és a Sötétség örök ellentétét
kozmosz egyensúlyban feloldó
bölc Mani nevét is money-nak írják,
s ahelyett, hogy legalább valamelyest a Másik érdekeit is
szemmel tartanák, még mindig valami ellen
s nem valamiért élnek.

Az idős ember azért *idős*, mert megtapasztalta:
az izgága idő mindig is benne volt,
s nem ő volt az időben, és látja: az egykor divatos
tagadás tagadásának törvénye is csupán benne örvénylett.
Ő volt a hiba, vagy ahogy mondani szokták,
az akadozó fogaskerék a Teremtés gépezetében!
S a kiválás és szembefordulás e hibáját a nemzedékek

(nem látván ki a nekik adatott transzmisszióból)
újból és újból elkövetik.

A hiba paraméterei csak a nemzedékek hosszú-hosszú
Möbius-szalagára róva szemlélhetők, s így ez egyedül a
(közben négy fal közé száműzött) vének kiváltsága.
Mi viszont immár mit kezdünk tudásunkkal?
Mire mindezt így elgondoljuk, akkorra épp kivégez bennünket
az Alzheimer nevű kegyes hóhér.
Ülünk tolókcocsiban, s fejünk körül
az öregség leghitelesebb verse:
valami néma, tompa derengés.

MÉSZÖLY MIKLÓS (ceruza, A/4 papír, 2007. 11. 17.)